

כגון זקן וחולה שאינם יכולים לאכול קרבן פסח, ושיאכילנו **שלא למנויו**, והפסח אינו נאכל אלא למנויים עליו, או ששחטו במחשבה שיאכילנו **לערלין**, ול**טמאין** —

חייב חטאת. משום שלא ניתנה שבת להדחות בשחיטה פסולה זאת, ואין הוא טועה בדבר מצוה.

ג. אבל אם שחטו בשבת במחשבה שיאכילנו הן **לאוכליו** והן **שלא לאוכליו**, או שיאכילנו הן **למנויו** והן **שלא למנויו**, או **למולין** ול**ערלין**, או **לטמאין** ול**טהורין** —

פטור. היות וקרבן פסח שנשחט במחשבה כזאת הוא כשר.

ד. **שחטו** בשבת ו**נמצא בעל מום**, והוברר שלא קיים מצוה בשחיטה, הרי זה חילל את השבת בשוגג, והרי הוא **חייב** קרבן. ואינו נקרא אנוס, מפני שהיה צריך לבקר את הקרבן ולראות אם אין בו מום.

ה. **שחטו ונמצא טריפה במקום סתר**, שלא יכל לבקר ולהוכיח בכך לפני שחיטה — **פטור** מקרבן, שהרי אנוס הוא, שלא היתה אפשרות לדעת שהקרבן הוא טריפה.

ו. **שחטו ונודע שמשכו הבעלים את ידם** ממנו לפני השחיטה, או **שמתו** בעליו, או **שנטמאו**, הרי למרות שבשעת השחיטה לא ניתנה שבת להדחות, בכל זאת **פטור** מקרבן, **מפני ששחט ברשות**, שהיה לו מותר לשחוט, ועל אי ידיעתו הוא אנוס, היות ולא היה צריך לבדוק אם משכו הבעלים ידיהם ממנו או מתו או נטמאו.⁽²⁾

כי **אם אמרת באימורי ציבור**, שהשוחט קרבנות אחרים לשם קרבנות ציבור אינו נפטר מצד טועה בדבר מצוה הרי זה מחמת **שיש לחן**, לקרבנות הציבור, **קצבה**.

שהרי אין עוסקים בשחיטתם אנשים רבים, ומשנשחט התמיד או המוסף שוב אין צורך בשחיטתו ולכן לא היה לו לטעות ולשחוט לשם קרבנות ציבור, הילכך אם עשה זאת הרי הוא שוגג גרידא, שחייב קרבן, ולא טועה בדבר מצוה, שפטור מקרבן.

תאמר בשוחט קרבנות אחרים לשם **פסח**, **שאיין לו קצבה**.

אלא הכל עוסקין בשחיטתו. ולכן אם טעה ושחט קרבן אחר לשם פסח, הרי הוא טועה בדבר מצוה, כיון שעשה זאת מחמת שראה הרבה אנשים אחרים עוסקים בשחיטת קרבן פסח לשם פסח.

ואפילו אם כבר הקריב את פסחו, יש לו מקום לטעות אם מצא זבח עומד בעזרה ושחטו לשם מי שהוא בעליו, משום שסבור שהוא קרבן פסח, ונמצא שאינו קרבן פסח. ושפיר נקרא טועה בדבר מצוה, כי בראותו את כולם שוחטים קרבן פסח הוא סבור שגם זבח זה הוא קרבן פסח, ולכן טעה בו.

רבי מאיר אומר: **אף השוחט במשך כל שבתות השנה קרבנות יחיד לשם אימורי ציבור** הרי הוא טועה בדבר מצוה ועשה מצוה, והוא **פטור** מחטאת.

ב. **שחטו** את קרבן הפסח בשבת בשוגג [שנעלמה ממנו השבת, או נעלמה ההלכה] במחשבה שיאכיל את הקרבן **שלא לאוכליו**,

מדוע הוא אנוס, ופטורו מקרבן הוא מטעם

2. לדעת רש"י טעם השחיטה ברשות מסביר